

1. Vsakdanje življenje

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Očetova glavna zaposlitev v šestdesetih letih je bilo vodenje in razvoj Opus Dei. Pomoč, ki mu jo je pri tem nudil Álvaro, je bila v tistem času deloma okrnjena, saj ta ni mogel biti popolnoma na razpolago zaradi priprav na drugi vatikanski

koncil. Nekoliko je bilo treba omejiti izhode iz Rima; a čeprav je bil praktično zaprt za zidovi Ville Tevere, je oče kljub temu korak za korakom spremljal vse, kar je bilo povezano s koncilom. Njegovo življenje je teklo brez večjih sprememb, v strogi podvrženosti dnevnemu urniku. Če odštejemo ure, namenjene pobožnosti in delu, kar je bilo za očeta eno in isto, praktično ni imel prostega trenutka. obroki so bili vedno kratki, nekaj časa je moral nameniti klepetu s svojimi sinovi in hčerami in predviden je bil urnik za sprejemanje obiskov.

Svoj dan je začel z molitvenim vzklikom. Kot izraz razpoložljivosti je, kakor hitro so ga zbudili, pokleknil, poljubil tla in dejal: *Serviam!* – služil (ti) bom. Nato se je pokrižal na čelu, na ustnicah in na prsih ter pri tem zmolil kratko molitev: »Vse svoje misli, vse svoje besede in dejanja tega dne ter vse

svoje življenje, Gospod, ti iz ljubezni izročam.«^[1] Včasih je to prvo jutranje dejanje notranjega boja od njega zahtevalo junaškost.^[2] Jožefmarija je dobro poznal breme izčrpanega telesa in silni napor, ki je bil potreben, da bi se vrgel na tla brez oklevanja, brez najmanjšega popuščanja lenobi. Lahko se je spomnil na svoja mlada leta v Madridu, ko je domov prihajal tako zgaran, da se naslednji dan ni zmoget dvigniti iz postelje. Sedaj je bil ob uri, ko je bilo treba vstati, skoraj vedno že buden, pa ne zato, ker bi ga minila utrujenost. Še pred zoro se je lotil dela. Urejal je dnevne zadeve, pripravljaj sporočila in razdeljeval naloge, da bi prihranil čas.

Marsikatero noč je ure in ure prebedel ob Jezusu v najsvetejšem zakramentu, na notranjem balkonu, ki je iz njegove delovne sobe gledal na kapelo. Toda leta 1968 mu je zdravnik zaradi hudih težav z nespečnostjo predpisal vsaj sedem ur

in pol počitka in odtlej je moral zjutraj ostajati v postelji, dokler mu niso ob uri prišli sporočit, da je čas za vstajanje.^[3]—

Na steni nasproti njegovega ležišča so bile na okrasni keramiki zapisane besede: »Odvрни, Gospod, od mene, kar me odvrāča od Tebe!«

Nespečnost pa ga je vseeno zbliževala z Bogom. V tistih urah se je lahko še naprej zahvaljeval za vse od Njega prejete dobrine in imel je obilo časa za pripravo na sveto mašo ter priložnost, da je bedel nad svojimi otroki in jih spremljal tudi na drugih celinah, kjer je bil takrat dan. In za primer, če bi ga prešinilo kakšno spoznanje ali posrečena misel, je imel na nočni omarici vedno pri roki papir in svinčnik.

Neke noči, okrog četrte ure zjutraj, je dal poklicati enega od svojih sinov, ki je bil njegov hišni zdravnik. V mečih na levi nogi ga je grabil hud krč.

Stvar ni bila resna, vendar je bil najbrž zaradi nelagodja že dalj časa buden. Ko je bil krč odpravljen, je zdravnika povabil, naj še malo ostane pri njem in mu dela družbo.

– Oče, niste spali? ga je vprašal ta.

– *Ne, sin moj, jokal sem,*^[4] mu je odgovoril. Mučna misel na to, da je nekdo izmed njegovih otrok hotel zapustiti Delo, mu ni pustila spati.

Njegova spalnica ni bila prostorna. Sam jo je izbral in seliti se ni nameraval. Tisto je bila prehodna soba, velika kakšnih deset kvadratnih metrov, v nekoliko odročnem delu hiše. Tla so bila obložena z belimi in modrimi keramičnimi ploščicami; pohištvo preprosto in skromno: železna postelja, nočna omarica, pisalna miza s stolom in lesen naslonjač, stoječa svetilka ter pručka. Na steni ob vzglavju postelje je visel rožni venec z debelimi jagodami ter

porcelanaste ploščice z napisom: *Jesus – Christus – Deus – Homo*. Soba sta krasila še slika svete Družine ter razpelo.^[5] Ob postelji je bil zvonec, ki ga je dal namestiti, preden je bil ozdravljen sladkorne bolezni. Še vedno je deloval, toda sedaj, ko je bilo njegovo zdravje razmeroma dobro, oče ni imel potrebe, da bi kogarkoli budil. Vendar pa ***nočem umreti brez poslednjih zakramentov***,^[6] jim je govoril.

Oče je vstajal točno ob uri. Z enako natančnostjo je skrbel za red vseh stvari, ki jih je uporabljal. Po jutranjem umivanju je temeljito očistil tla in umivalnik, da ne bi za seboj puščal ostankov vode, las ali mila. Nato je prostor prezračil in vse postavil na svoje mesto, da bi čiščenje lažje potekalo. Bilo je tudi presenetljivo, kako skrbno in spretno je podaljševal življenjsko dobo oblačil. Dolgo časa je imel dva talarja, enega novega in enega

starega; slednji od njiju je zdržal krepko čez dvajset let. O tem pričuje Encarnita Ortega: »Običajno je nosil talar, ki je bil zakrpan, pri sprejemanju obiskov pa si je oblekel drugega. To sem videla na lastne oči in nekoč sem celo preštela zaplate na talarju; bilo jih je sedemnajst.«^[7]

* * *

Iz svoje sobe je šel v kapelo, kjer je imel polurno premišljevalno molitev. Nato je sledil vrhunec njegovega dneva: daritev svete maše.

Razmeroma pogosto je maševal zasebno, v tako imenovani »očetovi kapeli«, ki je bila posvečena Sveti Trojici. (Če je kdo ustanovitelju omenil »njegovo kapelo«, ga je ta nemudoma popravil: ***Nimam nobene svoje kapele. Tisto je očetova kapela, kajti jaz sem tukaj začasno.***)^[8] Medtem ko si je nadeval bogoslužna oblačila in se z vso zbranostjo pripravljaj, so bile

njegove misli osredotočene na tisti vzvišeni trenutek. Kajti sveta maša **je dar Trojice Cerkev, [...] središče in korenina duhovnega življenja kristjana. Je cilj vseh zakramentov,**^[9] kot je dejal svojim sinovom na veliki četrtek leta 1960.

Ustanoviteljev nečak Santiago Escrivá de Balaguer nam pove nazorno zgodbo. Kot otrok je nekega dne igraje se stopil v zakristijo. Svojemu stricu je želel nekaj povedati. Duhovnik, ki se je ravno odeval v mašno opravo, pa ga je pogledal, rekoč: **Otrok, zdaj sem Kristus.**^[10] Ob teh besedah je bil presunjen. Kdor je enkrat samkrat prisostvoval očetovi maši, je doumel globoki pomen te trditve. Vsem pričam je skupno presenečenje, ko so videle, kako se je Jožefmarija, ne da bi storil karkoli nenavadnega, pred oltarjem popolnoma spremenil. Od tistih časov, ko so mu študentje stregli pri maši v cerkvi Zavoda za

bolne in se s solzami v očeh vračali v zakristijo, pa do poslednjih dni njegovega življenja ni očetova gorečnost nikdar upadla. Nasprotno, postala je še izrazitejša in je štirideset let nenehno naraščala iz dneva v dan, od maše do maše. Ko se je bližal oltarju, je drhtel od pričakovanja in ljubezni: ***Na oltar se povzpnem v hrepenenju, je priznaval svojim otrokom, in bolj kot da nanj položim svoje roke, ga z ljubeznijo objamem in poljubim, kakor bi bil zaljubljen, kar tudi sem: zaljubljenec!***^[11]

Zavedal se je, da to dejanje poteka na nebeškem prizorišču, da je obdan z angeli, ki častijo Presveto Trojico, da ga spremlja Devica Marija in vsi svetniki, ki so na neki način pričujoči pri tisti žrtveni daritvi vesoljnega odrešenja. In ko je izrekel besedi *Dominus vobiscum*, Gospod z vami, je ta pozdrav, tudi če je bil sam z ministrantom, namenil ***vsej Cerkvi***,

vsem zemeljskim bitjem, vsemu stvarstvu, tudi ribam in pticam. ^[12]

Tam je Jožefmarija zastopal Jezusa Kristusa, večnega Duhovnika:

Maša, je poudarjal, je delo Boga, Trojice, ne človeka. Duhovnik, ki mašuje, služi Gospodovim načrtom, mu posodi svoje telo in glas; a ne dela v lastnem imenu, ampak in persona et in nomine Christi, v Kristusovi osebi in v Kristusovem imenu.^[13]

Z vso ljubeznijo se je držal bogoslužnih rubrik in bil popolnoma potopljen v sveto skrivnost. Njegovo branje božje besede, pokleki, poljubi oltarja in že rahel priklon z glavo so v človeku vzbujali veliko pobožnost zaradi mašnikove vere, o kateri so pričali.^[14] Bila so obdobja, pripoveduje msgr. Álvaro del Portillo, ko ga je daritev svete maše povsem izčrpala. Ta utrujenost je izvirala iz njegovega poistovetenja s trpečim Kristusom in iz njegove žive

udeleženi v kalvarijski daritvi. Na koncu maše je bil prepoten, izčrpan, kakor da bi prestajal nadčloveške telesne napore.^[15] Na svojih ramenih je v duhovniškem smislu nosil breme Opus Dei. Pri darovanju, ko je izročal sveto hostijo, je na pateno polagal boleznin in stiske svojih hčera in sinov ter tegobe vseh ljudi. Na gmotne in duhovne potrebe vseh, ki so sestavljali veliko družino Dela, je znova pomislil, ko je ob spominu živih izrekel svoj težko izgovorljivi seznam: prosil je za svoje hčere in sinove, za starše vseh svojih otrok, za družine svojih sinov in hčera ter ***za vse, ki so se tako ali drugače približali Delu, da bi nam storili zlo ali da bi nam storili dobro; če je bil njihov namen dober, sem jim hvaležen; če je bil slab, pa jim odpuščam iz vsega srca, da bi tudi meni Bog odpustil.***^[16]

* * *

Po koncu maše si je v tišini vzel deset minut časa za zahvalo. Za zajtrk je zaužil skodelico kave z mlekom, hladne, kot je bila vedno njegova navada, ter košček kruha ali peciva. Nato je nekaj minut namenil branju novic. Ponavadi sta si z Álvaroom razdelila časopisne liste in si jih, ko sta jih prebrala, izmenjala. Problemi sveta in Cerkve, kot so bili prikazani v tisku, so ga vodili k molitvi za duše. Glavo je naslonil v dlan desne roke in se z zaprtimi očmi milo potopil v molitev. To vstopanje v kontemplacijo ob branju časopisa se je začelo že davno, že v njegovem prvem madridskem obdobju, kot vemo iz *Zasebnih zapiskov*, in v zadnjih letih njegovega življenja je postalo še izrazitejše.^[17] Vendar ni živel v oblakih. Ko je listal po časopisu, je brž postal pozoren, če je bila napovedana stavka javnih služb ali prekinitve v prometu, ter je sporočil svojim hčeram v administraciji, naj bodo pripravljene

na morebitne motnje v oskrbi z elektriko in plinom ali na zaprtje tržnic in prodajaln.^[18]___

Zatem je bodisi v kapeli bodisi v delovni sobi molil brevir ter se za nekaj minut zadržal ob branju Nove zaveze, pri čemer si je pogosto zabeležil kak stavek, ki ga je pozneje uporabil pri pridiganju ali pri osebni meditaciji.

Delal je vedno v Álvarovi pisarni. Na prvem mestu se je lotil vprašanj, povezanih z vodenjem Dela, pri čemer se je najprej postavil v božjo navzočnost in prosil za pomoč Svetega Duha. V tistih delovnih urah ni bil nikdar daleč od oltarja in svoje srce je povzdigoval k Bogu v zahvaljevanju za dobrine, ki jih je zjutraj prejel pri obhajilu. Tako je jutranjo mašo podaljševal vse do poldneva, ko je zmolil angelovo češčenje in se začel pripravljati na mašo naslednjega dne.^[19]___

Ko je končal z vodstvenimi zadevami, je prišla na vrsto pošta.

Korespondenca, povezana z vodenjem, je bila ločena od osebnih pisem, ki so jih očetu pošiljali njegovi sinovi in hčere, prijatelji in znanci. Álvaro del Portillo nam zagotavlja, da oče nikdar ni prebral nobenega pisma, ne da bi molil za osebo, ki ga je napisala, ali za rešitev problema, o katerem je govorilo.^[20]___

Potem je bil predviden čas za obiske, ki so z vseh koncev sveta prihajali k njemu po tolažbo ali duhovni nasvet. Nekako od leta 1958 dalje jih je sprejemal ne samo v Villi Tevere, ampak tudi v *Villi Sacchetti*, v bližnjem ženskem centru Dela.^[21]___ Če je bilo primerno, je tiste četrte ure, kolikor je bilo odmerekjeno za posamezen obisk, prekoračil; vendar se je oče s ciljem čim bolj izkoristiti čas v nadnaravnem smislu hotel osredotočiti na to, da bi dušam pri teh srečanjih govoril samo o Bogu.

Pred razgovorom je sam pri sebi ponavljal vrstico iz psalma: *Pone, Domine, custodiam ori meo*,^[22] in nato je goste nenehno priporočal njihovim angelom varuhom.^[23] Za spomin jim je navadno podaril rožni venec, »da bi ga obrabili z molitvijo«, ali pa spominsko medaljo Dela. Iz Rima so s seboj ponesli predvsem dragocene nasvete za svojo dušo.

Ob enih in dvajset minut je skupaj s člani Generalnega sveta zmolil *preces*, molitev, ki jo vsak dan molijo verniki Dela, in ob pol dveh je sedel h kosilu. Dolga leta, tudi po ozdravljenju sladkorne bolezni, se je moral pri jedi držati stroge diete. V jedilnici sta mu delala družbo oba *kustosa*, Álvaro in Javier Echevarría. Ponavadi je zaužil malo zelenjave, zabeljene z nekaj kapljicami olja in drobnim ščepcem soli; za glavno jed pa košček mesa ali ribe, običajno pečene na žaru in brez priloge. Kruha se skoraj ni dotikal in vino je

pokusil le izjemoma, ob prazničnih dneh. Večerja je bila še skromnejša: bodisi juha ali zelenjava z rezino sira bodisi omleta in kak kos sadja.^[24]

Vsem obrokom pa je bilo skupno to, da je v vsako jed dodal tudi križ, se pravi, da se je pri mizi vedno mrtvičil, na primer tako, da je nekoliko počakal, preden je napravil požirek vode, in da v zvezi s hrano ni dajal nikakršnih pripomb. Zaužil je malo manj tega, kar je imel rad, in malo več tistega, kar mu ni bilo tako všeč.^[25] Če so kdaj pri obedu imeli goste, je njegovo veselje in prijetno kramljanje pritegnilo pozornost omiznikov, ki pri tem niso opazili, kako skromno si je postregel oče.

Po kosilu je šel v kapelo opraviti obisk Najsvetejšega, od tam pa v dnevno sobo, kjer se je pol ure ali malo dlje zadržal pri pogovoru s svojimi sinovi iz Generalnega sveta. Ta navada, ki ji po špansko rečejo *tertulia* in spominja na poobedni klepet v

domačem krogu, je bila priložnost za pripovedovanje o dnevnih dogodkih, apostolskih načrtih in za kakšno anekdoto.

Nato si je vzel čas za duhovno branje. Najraje je imel klasike duhovne književnosti. In ne da bi si privoščil oddih ali popoldanski dremež, se je znova lotil dela. Ob dvajset do petih je bil čas za okrepčilo: kava, kozarec vode ali kos sadja. V preostanku popoldneva je imel polurno meditacijo in zmolil del rožnega venca, pripadajoč posameznemu dnevu tedna (druga dva dela je zmolil že prej, čez dan).^[26]

Zgodilo se je, da je bil oče ob tisti uri, sredi popoldneva, zaradi nespečnosti pretekle noči in trdega dopoldanskega dela že čisto onemogel. Njegova *kustosa* se spominjata, kaj jima je nekoč dejal ob takšni priložnosti:

Včeraj popoldne, ko sem bil zelo utrujen, sem šel k premišljevalni molitvi. Bil sem v kapeli in takole rekel Gospodu: Tukaj sem kakor zvesti pes ob nogah svojega gospodarja. Niti toliko moči nimam, da bi ti povedal, da te imam rad. Saj ti to že vidiš!^[27]

Potem je nadaljeval z delom do večerje. Ponavadi je po televiziji gledal dnevne novice in dogajalo se mu je nekaj podobnega kot zjutraj pri branju časopisa. Dogodki so ga vselej vodili k Bogu, k prošnji za njegovo Cerkev in za rešitev človeških nesreč.^[28] Ko je bilo televizijskega dnevnika konec, je zopet sedel k delu.

* * *

Tiha očetova razpoložljivost do pomoči potrebnih je ostajala neopažena. Bila je stkana iz molčečnosti in daritve. To je brez dvoma ena najprijaznejših potez njegove osebnosti. Nikdar ni

dopustil, da bi bil kdo na milost in nemilost prepuščen usodi.^[29]

Vsakomur je ponudil pomoč, bodisi gmotno bodisi duhovno: tistim, ki so ga obiskovali in mu pripovedovali o svojih tegobah in radostih, in tistim, ki so mu svojo dušo razkrivali v pismih. Oče je na prejeta pisma vselej odgovarjal tako, da je ponudil kakšno rešitev ali spodbudno besedo. Vsi njegovi otroci so imeli vso svobodo, da mu pišejo, kar je še bolj prispevalo h krepitvi vezi znotraj Opus Dei. Na vsak način je bil vedno na tekočem o dogodkih, ki so bili pomembni za njegove otroke in njihove družine: bolezni, rojstva in smrti dragih oseb. In če je oče v ozadju papirjev znal videti duše, kaj je šele videl in občutil ob stiku z golim dejstvom kakšne bridkosti?

Sedaj, ko je Delo že zelo naraslo in so se z vodenjem povezane naloge pomnožile, je očetov delovnik izgledal precej drugače kot v

preteklosti. Na eni strani so se vrstile zadeve, pri katerih je bilo potrebno posvetovanje, obravnava ali vodstvene odločitve; se pravi uradni papirji, da tako rečemo. Na drugi strani pa je bilo njegovo zasebno dopisovanje. Tega se je oče jasno zavedal, ko je leta 1963 direktorjem Regionalne komisije v Španiji povedal:

Odkar imamo vse delo, povezano z zadevami vodenja, že vrsto let metodično urejeno, kar je lažje in zanesljivejše, ugotavljam, da naša pisma ne morejo več imeti nadiha prvih časov. Ker duhovne in gmotne zadeve obravnavamo v obliki administrativne proze, mi vsakokrat, ko mi pišete, dodajte še kakšno anekdoto, da bom mogel okusiti privlačnost – poezijo – vaših apostolskih dejavnosti. Še dobro, da mi, kadar se srečamo, poveste marsikaj prijetnega. Bog vas blagoslovi!

Molíte zame, prosíte Gospoda in njegovo presveto Mater, naj me napravita dobrega in zvestega: Semper ut iumentum!^[30]

Delo je doseglo velik razmah. S tem je neizogibno narasla tudi »papirologija«, čeprav se je oče na vso moč boril, da bi jo čim bolj omejil. Ob tem, kar je štel za »administrativno prozo« pri svojem vsakdanjem delu, je rad poslušal o apostolskih pobudah in gledal, kako so se njegovi otroci podajali v nove pustolovščine ter prinašali duha Opus Dei v neslutene kraje in okolja. Sredi plodovite pisarniške delavnosti, ki se je ponavljala iz dneva v dan, je hrepenel po »apostolski poeziji«. Vendar se ni spremenil samo način vodenja. Pri brskanju med starimi papirji je otipljivo zaznal spremembo časov:

Namreč prej, pripoveduje, sem pisal na roko ali na kak bolj ali manj

starinski pisalni stroj in tudi v tem primeru sem popravke delal lastnoročno. Zdaj, nekje od leta petdeset dalje, pa vedno uporabljam magnetofonski trak ali diktafon in v vsem tem zadnjem času vam nisem zapustil niti sledu svoje roke. Zame je bolje, hitrejše in udobnejše delati na tak način. Tako lahko pokramljam, potem mi to, kar sem povedal, prinesejo prepisano na pisalni stroj z dvojnimi razmikom in trak se lahko večkrat uporabi. Pa še poceni je.^[31]

Ko je vsem svojim hčeram voščil za božič leta 1966, se je še enkrat vrnil k tej misli:

Delo nenehno raste. Dejavnosti se množijo in vse več je duš, ki sodelujejo pri apostolskih nalogah. Ob tem naraščanju vselej ohranjajte naše družinsko vzdušje: vez edinosti.

^[32]

Očitno znamenje rasti so bila tudi voščila, ki jih je oče prejemal vsako

leto več. Da bi vzdrževal »družinsko vzdušje«, je imel od leta 1960 navado čestitati svojim otrokom, ko so dopolnili štirideset let. To je pomemben zrelostni mejnik v človekovem življenju. Druga plat tega veselega dogodka pa je bilo dejstvo, da so počasi za seboj puščali mladost. Kadar je pisal svojim hčeram, je torej moral iznajti drugačen način. Ni bilo lahko izreči čestitke, ne da bi omenil starost. Voščil je le redkokateri od njih in to storil nadvse obzirno ter pri tem domiselno odšteval leta:

Kot vidiš, piše eni izmed njih, smo naredili izjemo in si prejela te vrstice: za praznovanje tvoje mladosti. Naslednje leto nikar ne pozabi obeležiti devetintridesetega. Ve, hčere, ste vedno na zmagovalni strani.^[33]

Pri pisanju svojim sinovom ni bil tako prizanesljiv. Takrat si je dovolil

več svobode in njegova voščila so privzemala precej različne tone, kakor se mu je zdelo potrebno za prejemnika:

Tisočkrat vse najboljše za tvojih štirideset pomladi: sedaj se začne tvoja mladost.^[34] Drugim pa je pisal takole:

Štirideset let, kakorkoli jih pogledaš, ni veliko: dvakrat dvajset. Tisočkrat vse najboljše, ker je tvoj praznik in ker vem, da boš – kakor vsi mi – vedno mlad: ad Deum, qui laetificat iuventutem!^[35]

Tisočkrat vse najboljše, saj počasi prihajaš v leta – 40! – in si znal svojo prvo mladost potrošiti v božanskem slogu.^[36]

Danes nisem pozabil posebej moliti zate, saj si že starejši gospod – štirideset let!^[37]

Nekako se tudi sam prištevam med štiridesetletnike: dvajset plus dvajset. Namreč svoj Opus Dei sem začel pri šestindvajsetih, zdaj pa jih imam dvainšestdeset, kar so iste številke.^[38]

In takšnih pisem je na desetine.

* * *

Zadnji del dneva je bil za očeta še posebej naporen, vendar je vseeno izkoristil čas za delo do pol desetih, ko se je s člani Generalnega sveta srečal pri večernem klepetu. Točno ob deseti uri je šel v kapelo opraviti spraševanje vesti ter se v tišini umaknil v svojo sobo.

Preden je legel k počitku, je oče ležé, z obrazom na tleh, zmolil psalm 50. S psalmom *Miserere* je sklenil dan, ki ga je začel z jutranjim *Serviam*. Nato je skladno z navado, uvedeno v času državljanske vojne, kleče in z rokami, razprostrtimi v obliki križa, pred Marijino podobo zmolil »tri

zdravamarije za čistost«. Tako je prosil za to krepost vseh vernikov Dela ter vseh ljudi v Cerkvi in na svetu.

Svoje malo razpelo je shranil v žep pižame, da bi ga ponoči lahko poljubil, posteljo pa je oškropil z blagoslovljeno vodo. Ko je v mislih preletel svoj dan, je v veliki skesanosti zaradi svojih pomanjkljivosti napravil povzetek: *pauper servus et humilis*, ubog in ponižen služabnik. Tako je čutil svojo majhnost. Nato je svoje misli osredotočil na obhajilo prihodnjega dne, in ko mu je na oči legal spanec, se je predajal Gospodu s kakšno preprosto in kratko molitvijo, na primer: »Jezus, izročam se Tebi, zaupam vate, počivam v Tebi.«

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] Álvaro del Portillo, *Sum.* 320.

[2] O *junaškem trenutku*, povezanem z jutranjim vstajanjem, govori *Pot*, št. 206.

[3] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 320.

[4] José Luis Pastor Domínguez, *Sum.* 6075.

[5] Prim. Rosalía López Martínez, *Sum.* 7006; in Carmen Ramos García, *Sum.* 7365.

Njegova soba, pripoveduje msgr. Javier Echevarría, je bila zelo vroča poleti in mrzla pozimi. Nikdar se ni pritoževal, da ne bi povzročal dodatnih stroškov. Leta 1964 je prišlo do okvare v kanalizaciji. Spričo odvratnega smradu je bilo že kratkotrajno zadrževanje v tistem prostoru silno neprijetno.

Ustanovitelj ni hotel oditi v drugo sobo, medtem ko so ugotavljali, kje je prišlo do zamašitve, in skušali težavo

odpraviti, kar je trajalo precej časa.
Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 3087.

[6] Jesús Álvarez Gazapo, RHF,
T-15729, str. 5; prim. Javier
Echevarría, *Sum.* 2733.

[7] Encarnación Ortega Pardo, *Sum.*
6329.

[8] Álvaro del Portillo, *Sum.* 332; in
Javier Echevarría, *Sum.* 2011.

[9] *Jezus prihaja mimo*, št. 87.

[10] Santiago Escrivá de Balaguer
García-Herrero, *Sum.* 7307.

[11] AGP, P01 1969, str. 304.

[12] *Prav tam*; prim. tudi Javier
Echevarría, *Sum.* 2013.

[13] *Jezus prihaja mimo*, št. 86.

[14] V zadnjih desetletjih
ustanoviteljevega življenja mu je pri
maši stregel msgr. Javier Echevarría,

ki pravi: »V teh dvajsetih letih sem ga pozorno opazoval, da bi se ob njegovi pobožnosti kaj naučil. In nikdar ga ni bilo treba opomniti na tiste drobne pomanjkljivosti, ki jih človek nezavedno privzame, kot so: prehitro izgovarjanje, napačna drža, kak prenagljen poklek ali to, da njegov pogled v določenih trenutkih ne bi bil uprt v najsvetejši zakrament« (Javier Echevarría, *Sum*. 2014).

Enako pričuje msgr. Julián Herranz: »V dvaindvajsetih letih, ki sem jih preživel ob njem, sem velikokrat prisostvoval njegovi maši, mu stregel in včasih tudi somaševal z njim. Liturgičnim rubrikam je sledil skrajno natančno. Vedno me je globoko prevzela njegova velika pobožnost, njegova zbranost in ljubeča rahločutnost, s katero je obnavljal sveto daritev. V spomin se mi je globoko vtisnila njegova dostojanstvenost pri branju

bogoslužnih besedil, njegova skrušena drža pri molitvi kesanja, drhtenje njegovih prstov, ki je bilo opazno med umivanjem rok pri evharističnem bogoslužju ali ob povzdigovanju posvečene hostije in keliha, ter globoko češčenje najsvetejšega zakramenta. Vsak njegov gib je bil slovesen in ustrezno izveden. Skratka, vse je pričalo o tem, s kakšno ljubeznijo in duhom molitve je doživljal vsak trenutek maše« (Julián Herranz Casado, *Sum.* 3876).

^[15] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 338.

^[16] Álvaro del Portillo, *Pismo* 30. 9. 1975, št. 29.

^[17] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 321.

^[18] Prim. Blanca Fontán Suanzes, RHF, T-06210.

[19] Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 2012.

[20] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 322.

[21] Prim. Mercedes Morado García, RHF, T-07902, str. 81.

[22] »Postavi, Gospod, stražo k mojim ustom« (Ps 141,3).

[23] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 322; in Javier Echevarría, *Sum.* 3070.

[24] Prim. Dora del Hoyo Alonso, *Sum.* 7041; Javier Echevarría, *Sum.* 3070.

[25] Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 3064.

[26] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 325; in Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4690. Rožni venec je takrat obsegal tri dele.

[27] Javier Echevarría, *Sum.* 2558. ***Kadar boš zasut z nalogami***, piše

enemu izmed svojih sinov, ***pomisli, da je delo – prekomerno delo – neozdravljiva bolezen za tiste, ki smo božji otroci v njegovem Opus Dei. Tedaj se nasmehni in prenesi tega dobrega duha še na druge*** (Pismo Jesúsú Urteagi Loidiju, EF-640510-5).

[28] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 325.

[29] Msgr. Álvaro del Portillo pripoveduje o ustanoviteljevem dejanju, v katerem se kaže njegova junaška nenavezanost. Zgodilo se je okrog leta 1942. Neko dekle je želelo vstopiti v samostan in ni imelo nikakršne dote, ki je bila potrebna za vstop. Ko ni več vedela, h komu naj se zateče po pomoč, je šla na Ulico Diego de León obiskat ustanovitelja. Jožefmarija je poklical upravitelja, Isidora Zorzana, in mu naročil, naj prinese ves denar, ki so ga takrat

imeli na razpolago, ter ga je izročil dekletu (prim. *Sum.* 299).

[30] Pismo, EF-630522-1.

[31] Pismo Florenciu Sánchezu Belli, EF-661110-1.

[32] Pismo, EF-661220-5.

[33] Pismo iz Elorria (Vizcaya) za Mercedes Morado García, EF-640722-2.

[34] Pismo Andrésu Ruedi Salaberryju, EF-620611-1.

[35] Pismo avtorju tega življenjepisa, EF-631218-1. *Ad Deum ...* – »K Bogu, ki razveseljuje mladost.«

[36] Pismo Juanu Bautisti Torellóju Barenysu, EF-601100-3.

[37] Pismo Jesúsú Urteagi Loidiju, EF-611207-1.

[38] Pismo Lorenzu Martínu Nietu,
EF-640611-1.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-vsakdanje-zivljenje/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-vsakdanje-zivljenje/) (25.
Dec. 2025)